

Jumalateenistus Nõos P, 18.10.26 kl 11, 20. pühapäev *post Trinitatis*

Lektsioonid: 5Ms 31:6–8; Lk 10:1–12

Pihikõne: Rm 16:1

Jutlus: Kl 1:9–11

Laulud: 288 (1–3); 322 (1–3, 4); 246 (1–2); 295 (1–3)

Seepärast ei ole ka meie, sellest päevast peale kui me seda kuulsime, lakanud teie eest palvetamast ega palumast, et teid täidetaks tema tahtmise tundmisega kogu tarkuses ja vaimulikus mõistmises, et te käiksite Issanda vääriliselt talle kõigiti meeldida püüdes, kandes vilja igasuguses heas töös ja kasvades Jumala tundmises ning saaksite vägevaks kogu väega tema kirkuse tugevust mööda kõigeks püsivuseks ja pikaks meeleks.

Armas kogudus, vahel igatsen ma imet. Imet, nagu see, mida kogesin 1989. aasta sügisel. Olin siis kaheteistkümnendaastane ja elasin koos oma vanemate ja vendadega Bebras. Bebra on väike linn. Tollal asus see vaid mõne kilomeetri kaugusel Ida-Saksamaa piirist.

Lapsena olin õppinud, et maailm on jagatud kaheks blokiks, ida ja lääs. Nende vaheline piir näis olevat kindel ja kõikumatu.

Ja siis saabus 9. november 1989. Berliini müür langes. Saksamaa-sisene piir avati. Ilma sõjata. Ilma vägivallata. See, mis tundus mõeldamatu, sai tegelikkuseks.

Minu jaoks oli see ime. Ime, mis on tänaseni sügavalt minu südamesse talletunud.

Palju aastaid hiljem elasin Berliinis. Seal õppisin teoloogiat. Ja minust sai Evangeelse Ketsemani koguduse liige. Ma käisin seal jumalateenistustel, laulsin kooris ja aitasin kaasa pühapäevakoolitöö korraldamisel.

1989 aastal peeti Berliini Ketsemani kirikus rahupalvusi, nagu paljudes teisteski paikades Ida-Saksamaal. Koguduselt õppisin ma järgmist: need rahupalvused olid rahumeelse revolutsiooni oluline osa. Inimesed tulid kokku, kuulasid Jumala sõna, palvetasid üheskoos ja hoidsid kinni lootusest, et muutus on võimalik.

Sellest ajast peale tean ma: palves peitub suur vägi! Palve ühendab inimesi üksteisega. See ühendab inimesed Jumalaga. Ja see hoiab meid meeletehete vajumast.

Kes palvetab, usaldab, et olevik ei jää viimast sõna ütlema. Kes palvetab, toob oma mured ja hirmud Jumala ette. Kes palvetab, hoiab lootust elavana.

Koguduses, kus olen viimased kümme aastat pastorina teeninud, koguneme igal esmaspäeval kell kuus õhtul rahupalvusele. Nädal nädalalt tuleme kogukonnana kokku. Eri konfessioonide kristlased palvetavad koos. Me kuulame Jumala sõna ja palume rahu Euroopale ja kogu maailmale.

Palves toome Jumala ette oma igatsuse Tema riigi järele. Me igatseme maailma, kus valitseb õiglus ja elab rahu. Me loodame maailmale ilma kannatuse ja valuta. Tema riigile, kus isegi surmal ei ole enam viimast sõna. See lootus kannab meid.

Sellest räägib ka tänase pühapäeva piiblitekst. Paulus kirjutab Kolossa kogudusele Kl 1:9: „Seepärast ei ole ka meie, sellest päevast peale kui me seda kuulsime, lakanud teie eest palvetamast ega palumast.”

Kolossa kogudus oli surve all. Nad olid ohus eksida paljude häälte ja arvamuste keskel. Aeg oli teine, kuid palju sellest tunnen ma ära ka tänapäeva maailmas. Tollased küsimused puudutavad meid endiselt. Kuidas elada nii, et meid tuntaks ära kristlastena? Kuidas elada elu, mis kannab usu vilja? Kuidas jääda kannatlikult ja visalt lootma Jumala riigi peale ning selle poole liikuma?

Paulus alustab oma vastust tähelepanuväärse lausega: „Me ei lakka teie eest palvetamast.” Mitte programmid, mitte strateegiad ega suured plaanid ei ole alguses. Alguses on palve.

Mõni võib nüüd küsida, armsad õed ja vennad: mida palve muudab? Kas see üldse suudab midagi muuta? Kas me ei ole küllalt sageli kogenud, et meie palvetele justkui ei vastata?

Tõepoolest, oleks eksitus pidada Jumalat omamoodi soovide täitmise automaadiks: me esitame soovi ja kohe saame soovitud tulemuse. Palve ei toimi nii. Ja ometi sünnib midagi väga olulist.

Võib-olla aitab siin mõistmisel kaasa üks kujund. Kui me palvetame, avaneb uks. Me astume välja oma igapäevaelu ruumist ja siseneme teise ruumi. Mured, mis meid rõhuvad, konfliktid, mis meid koormavad, hirmud, mida endaga kaasas kanname, ei kao. Kuid äkitselt ei ole need enam ainsad asjad tähelepanu keskmes. Sest me astume Jumala ligi.

Palveruum on valgusküllane ruum. See on täidetud Jumala valgusega. See on Looja valgus, kes alguses ütles: „Saagu valgus!” Selles valguses paistab maailm teistsugusena. Vahemaad muutuvad väiksemaks. Inimeste vahel. Riikide vahel. Põlvkondade vahel. Me näeme maailma mitte ainult sellisena, nagu see on, vaid ka sellisena, nagu Jumal on selle mõelnud. Maailmana ilma sõjata. Maailmana ilma vihata. Maailmana ilma kannatuse ja pisarateta. Maailmana, kus kasvab lepitus ja inimesed leiavad taas tee üksteiseni.

Kui me palvetame, toome oma elu sellesse valgusesse. Probleemid ei kao. Kuid nende võim meie üle kahaneb.

Seepärast sünnib palves tegelikult iga kord ime. Uue vaatenurga ime. Me näeme maailma Jumala valguses. Ja me ise laseme sellel valgusel end muuta. Palve muudab meid. Me vaatame maailma uue lootusega.

Kristlased ei ole inimesed, kes sulgevad silmad tegelikkuse ees. Nad näevad selle maailma konflikte ja kriise väga selgelt. Kuid samal ajal usuvad nad, et Jumal on suurem kui kõik, mis neis hirmu tekitab.

Jeesus Kristus ütleb Jh 16:33: „Maailmas ahistatakse teid, aga olge julged: mina olen maailma ära võitnud.” Seepärast saame kristlastena tegutseda. Seepärast seisame rahu eest. Seepärast võime otsida lepitust. Seepärast anname edasi lootust.

Palve ei tee maailma vähem keeruliseks. Kuid palve tuletab meile meelde, et me ei ole üksi. Me seisame Jumala valguses. Koos kristlastega üle kogu maailma. Koos ootame Jumala riiki. Ja samal ajal oleme kutsutud kandma juba täna edasi midagi tema valgusest.

Nii palvetan ma koos teiega, armsad õed ja vennad Valga praostkonnas, teie ja kogu maailma eest. Ma palvetan rahu pärast. Ma palvetan, et Jumala riik saaks üha enam nähtavaks. Et lepitus kasvaks. Et sõjad lõpeksid. Et inimesed võiksid elada ilma hirmuta. Ja et Jumala valgus muudaks seda maailma.

Aamen.